

INHOUD

De man en de hond 7

De dief en de hond 55

Het echtpaar en de hond 99

De prostituee en de hond 149

De oude man en de hond 193

De jongen en de hond 237

In een hoekje van het parkeerterrein stond een hond. Hij had een halsband om, maar er zat geen riem aan vast. Zou hij misschien staan wachten op zijn baasje dat boodschappen aan het doen was? De hond zag er pienter uit, maar behoorlijk uitgemergeld.

Wie weet was het een hond van een tsunamislachtoffer, dacht Kazumasa Nakagaki, en hij zette zijn auto aan de kant.

Het was inmiddels een half jaar na de ramp. Mensen die door de aardbeving en de tsunami hun huis waren kwijtgeraakt, waren nog altijd aangewezen op een leven in de noodopvang. Huisdieren waren er niet toegestaan. Hij had gehoord dat er ook slachtoffers van de tsunami waren die om die reden met hun huisdier in een auto sliepen.

Kazumasa ging de supermarkt binnen en kocht oploskoffie, een zoet broodje en sigaretten. Bij de selfservicebalie maakte hij een kop koffie, vervolgens ging hij naar buiten en in de buurt van de asbak stak hij een sigaret op. Hij maakte de zak met het broodje open en nam om beurten een slok koffie en een hap van zijn broodje.

De hond was er nog. Hij keek de hele tijd naar Kazumasa. 'Inderdaad...' zei Kazumasa met zijn hoofd schuin. Er waren geen andere klanten in de winkel. De enige auto

op het parkeerterrein was die van Kazumasa.

‘Dat baasje van jou, is die soms pissen?’ zei Kazumasa tegen de hond. In reactie op zijn stem kwam de hond naar hem toe.

Hij leek op een herder, maar dan een slagje kleiner, met zowel spitse oren als een spitse snuit. Misschien was het een kruising van een herder met een ander ras.

De hond liep tot vlak voor Kazumasa en bleef daar staan. Hij stak zijn neus omhoog en leek een geur op te snuiven. Het was hem zo te zien niet om de geur van de sigaret te doen.

‘Bedoel je dit?’

Kazumasa stak zijn broodje uit naar de hond. Er liep speeksel uit zijn bek.

‘Heb je honger?’

Hij scheurde een stukje van zijn broodje af en legde het op zijn handpalm. Hij hield zijn hand voor de bek van de hond. De hond snuffelde aan het stukje brood en schrokte het toen op.

‘Ik snap het. Je bent uitgehongerd. Wacht maar even.’

Hij drukte zijn sigaret uit, zette zijn koffie op de asbak en ging terug naar de winkel. De rest van het broodje propte hij in één keer in zijn mond.

Hij kocht een hondensnack waar ‘reepjes kippendij’ op stond. Door het raam volgde de hond met zijn ogen Kazumasa.

‘Waar is het baasje van die hond?’ vroeg hij aan de kas-samedewerker. Die liet zijn blik even naar buiten dwalen, maar de desinteresse keerde al snel weer terug op zijn gezicht.

‘Tja... Die zit er al de hele ochtend. Ik denk dat ik straks het asiel maar eens bel.’

‘Dank u.’

Hij pakte de reepjes kippendij op en liep terug naar de asbak. De hond kwispelde.

‘Hier, eet maar op,’ zei hij. Hij scheurde de verpakking open, haalde er een reepje uit en gaf het aan de hond. De hond had het reepje in een oogwenk verslonden.

En nog een. En toen nog een. En tot slot de laatste.

De hond had in minder dan vijf minuten alle reepjes opgegeten.

‘Jij hebt inderdaad honger, makker.’

Kazumasa stak zijn hand uit en aaide de hond over zijn kop. De hond was niet speciaal achterdochtig en evenmin enthousiast. Hij volgde gewoon wat Kazumasa deed.

‘Laat me eens even kijken.’

Kazumasa haakte zijn vinger achter de halsband. Die was van leer. Er zat een naamkaartje aan en daar stond iets op.

‘Tamon? Heet jij Tamon? Een gekke naam, maar vooruit.’

Hij had verwacht dat er een adres of een telefoonnummer van het baasje op zou staan, maar er stond alleen een naam.

Hij stak een nieuwe sigaret op en slurpte van zijn koffie. De hond, Tamon, bleef de hele tijd vlak bij hem. Zonder te bedelen of zich op te dringen zat hij bij Kazumasa. Alsof hij vond dat dat het minste is wat een welopgevoede hond kan doen als hij reepjes heeft gekregen.

‘Ik ga er maar eens vandoor,’ zei hij tegen Tamon toen zijn sigaret op was. Hij was op weg naar zijn werk even gestopt bij de supermarkt omdat hij trek had. Het visverwerkende bedrijf waar hij voorheen had gewerkt, was door de aardbeving failliet gegaan. Hij had zich erdoor-

heen geslagen op het beetje spaargeld dat hij had en nu had hij eindelijk weer een baantje gevonden. Hij kon het niet riskeren ontslagen te worden.

Hij stapte in zijn auto en zette zijn koffiekop in de bekerhouder. Hij startte de motor en zette de auto in zijn achteruit.

Tamon zat de hele tijd naast de asbak en keek naar Kazumasa.

Ik denk dat ik straks het asiel maar eens bel, klonk de stem van de winkelbediende in zijn hoofd. Wat zou er met die hond gebeuren als hij naar het asiel werd gebracht?

Op hetzelfde moment dat hij dat dacht, reikte Kazumasa naar het portier van de passagiersstoel en deed het open.

‘Stap maar in,’ riep hij naar Tamon. Tamon kwam aanlopen en sprong op de passagiersstoel.

‘En gedraag je. Niet pissen in de auto.’

Met een blik alsof hij nooit anders had gedaan ging Tamon op de stoel liggen.

‘Wat moet die hond hier?’

Terwijl hij geld zat te tellen, wierp Numaguchi een fronsende blik op de passagiersstoel. Tamon keek naar Kazumasa.

‘Ik heb een nieuwe hond,’ antwoordde Kazumasa.

‘Die kunnen we er niet bij hebben.’

Numaguchi stopte het geld terug in de envelop en stak een sigaret tussen zijn lippen. Kazumasa haalde ogenblikkelijk zijn aansteker tevoorschijn.

Hij kende Numaguchi van de middelbare school. Hij had toen ook al een slechte reputatie. Na zijn eindexamen

had hij nooit een echte baan gehad en vertoefde hij aan de zelfkant van Sendai. Hij was niet officieel gerekruteerd door de bende, maar hij gedroeg zich alsof dat een kwestie van tijd was. Nu hield hij zich bezig met heling.

Toen de bodem van zijn spaargeld in zicht kwam, had Kazumasa bij Numaguchi om een baantje gesmeekt en die had hem werk gegeven als bezorger.

‘Door omstandigheden kon het niet anders...’ mompelde Kazumasa. Als hij losliet dat hij de hond onderweg had opgepikt, dan zou dat hem gegarandeerd klappen opleveren.

‘Nou ja, ’t is pas een half jaar geleden. Op zich is het niet zo raar als familie of vrienden niet meer voor hun hond kunnen zorgen.’

Numaguchi draaide zijn nek terwijl hij de rook van zijn sigaret uitblies. Ze waren op een terrein met loodsen, niet ver van het vliegveld van Sendai. Als je naar het oosten keek, kon je de Stille Oceaan zien. Vóór de aardbeving stond het daar vol met grote en kleine gebouwen, maar de tsunami had alles meegesleurd.

‘t Is beter dan een half jaar geleden, maar er is nog een hoop te doen.’

De verschoven, ingestorte en onder puin bedolven wegen waren enigszins hersteld, maar het repareren van de gebouwen schoot nog niet op. Ook de loods die Numaguchi nu huurde, was ooit van een transportbedrijf. Toen het in de problemen kwam omdat er geen werk was, was Numaguchi met ze gaan praten en nu huurde hij het voor een prikje, zo zei hij.

‘Probeer eens om hem te leren blaffen als er een smeris aan komt,’ zei Numaguchi.

‘Ik weet niet of dat kan.’

‘Vast wel. Honden zijn slimme beesten.’

‘Nou, dan ga ik het proberen.’

‘Doe dat. En er is nog iets wat ik je wilde vragen.’

‘Wat dan?’

‘Zou je niet iets willen doen dat wat meer geld oplevert? Je hebt vroeger toch aan kartraces meegedaan op het circuit van Sugo?’

‘Toen was ik nog een knulletje,’ antwoordde Kazumasa. Inderdaad had hij tot op de middelbare school elk weekend gekart op Sugo. Ooit had hij ervan gedroomd F1-coureur te worden, maar toen hij erachter kwam dat hij geen groot talent had, was hij gestopt. In de zomer van de derde klas. Sindsdien had hij geen stuur van een kart meer aangeraakt.

‘Jong geleerd, oud gedaan zeggen ze toch? Suzuki was onder de indruk. Hij is toch laatst met je meegereden?’

‘Ja.’

Suzuki was een soort rechterhand van Numaguchi. Twee weken geleden was hij met Kazumasa meegereden van de loods naar vliegveld Sendai.

‘Hij zei dat je schakelen en je bochtenwerk zo soepeltjes waren dat hij dacht dat hij in een Rolls zat in plaats van in een oude bak.’

Kazumasa wist niet wat hij moest zeggen en krabde op zijn hoofd.

‘Je bent een goeie chauffeur, niet alleen bij het karten.’

‘Misschien ben ik wel een vaardiger chauffeur dan gemiddeld.’

‘Die stuurkunst van jou komt mij wel van pas.’

‘Hoe bedoelt u?’

Numaguchi pakte zijn peuk tussen zijn vingers en schoot hem weg.

‘Een dievenbende van buitenlanders heeft me om hulp gevraagd, en ik kan ze moeilijk weigeren.’

‘Een dievenbende?’

‘Ja, zeg het nog wat harder, sukkel,’ zei Numaguchi, en hij gaf hem een klap op zijn hoofd. Kazumasa sloeg zijn hand voor zijn mond.

‘Als ze klaar zijn met hun werk, dan willen ze naar hun honk teruggebracht worden.’

Kazumasa zoog op zijn onderlip. Zolang hij alleen gestolen goederen afleverde en afrekende, kon hij nog doen alsof hij nergens van afwist, maar dieven rondrijden na hun misdrijf was andere koek. Als hij werd gepakt, zou hij als medeplichtige worden gezien.

‘t Is goedbetaald.’

Numaguchi maakte het gebaar voor geld: zijn rechterwijsvinger en -duim vormden samen een rondje. Kazumasa had het gevoel dat hij door dat rondje zijn moeder en zijn zusje zag.

‘Mag ik misschien wat tijd om erover na te denken?’

‘Da’s goed, als het maar niet te lang duurt, anders kom ik in de problemen. Ik wil in de loop van deze week een antwoord.’

‘Ik begrijp het.’

Kazumasa’s blik dwaalde van Numaguchi naar zijn auto. Daar zat Tamon, onbeweeglijk als een standbeeld, met zijn blik strak op Kazumasa gericht.

2

Hij deed de hondenbrokjes die hij bij het Home Center had gekocht in een noedelkom en zette ze voor Tamon neer. Tamon begon smakkend te eten.

‘Jij hebt echt honger zo te zien. Je zit helemaal te schrokken.’

Kazumasa zat in kleermakerszit op de tatami al rokend toe te kijken hoe Tamon at. Toen ze samen in de auto zaten, had hij Tamon, die zich in de passagiersstoel had genesteld, elke keer als hij voor een stoplicht stilstond geaaid. Onder zijn vacht was het niet direct te zien, maar Tamon was mager. Zijn ribben staken uit en hij had her en der korsten.

‘Waar kom jij in hemelsnaam vandaan?’

Toen Tamon zijn eten ophad, likte hij met zijn tong rond zijn bek en ging op de tatami zitten.

‘Kom eens hier jij.’

Toen Kazumasa hem wenkte, kwam Tamon naar hem toe. Hij aaide hem over zijn kop en zijn borst, waarop Tamon tevreden zijn ogen dichtkneep.

Hij had nog nooit een hond gehad en hij had er ook geen gewild, maar dit viel hem helemaal niet tegen.

Zijn mobiel rinkelde. Het was zijn oudere zus Mayumi.

‘Is er iets?’ zei Kazumasa toen hij de telefoon opnam.

‘Er is niets bijzonders, ik vroeg me gewoon af waar je mee bezig bent.’

Hij had meteen door dat Mayumi jekte. Ze was uitgeput door de zorg voor hun moeder. Het was haar gewoonte om te bellen als ze haar hart moest luchten, maar nu bedacht ze zich toen ze Kazumasa’s stem hoorde.

‘Is er iets aan de hand met ma?’

‘Niet speciaal, maar...’ Mayumi’s stem werd steeds zachter en eindigde met een soort zucht.

Vorig voorjaar was hun moeder de eerste symptomen van vroege dementie gaan vertonen. Het betrekkelijk lichte stadium hield vrij lang aan, maar na de aardbe-

ving, toen ze onvermijdelijk een poosje in de noodopvang woonde, begon haar toestand te verslechteren. Ze was weg uit haar vertrouwde huis en het leverde de nodige stress op om met een grote massa mensen samen te moeten leven.

Mayumi woonde in een appartement in de stad, maar ze kon het niet aanzien haar moeder zo achteruit te zien gaan. Daarom zei ze, toen het schoonmaken en herstellen van haar moeders huis klaar was, haar appartement op en trok ze bij moeder in. Dat was twee maanden na de aardbeving. Sindsdien was Mayumi geleidelijk afgepeigerd geraakt door de niet-aflatende mentale uitputting.

Ze was met net dertig nog een jonge vrouw, maar op sommige momenten kon ze, uitgeput als ze was, van opzij gezien ogen als een vrouw van middelbare leeftijd.

‘Het spijt me, lieve zus. Als ik een wat stabielere inkomen had, zou ik graag zorgen dat je het financieel een beetje makkelijker had.’

‘Het zijn nu eenmaal moeilijke tijden, dus neem jezelf maar niets kwalijk.’

‘Maar dan nog... Trouwens, heel wat anders, ik heb een hond.’

‘Een hond?’

‘Ik denk dat hij door de aardbeving zijn baasje is kwijtgeraakt, maar hij is braaf en slim en ik heb besloten hem te houden. Ik zal hem volgende keer meenemen. Ik heb daar iets over gehoord. Over therapiehonden, en dat zieke en demente ouderen rustig worden van contact met een hond.’

‘Ja, ik heb ook wel eens zoiets gehoord. Neem hem mee. Dat vindt moeder vast fijn. Ze heeft altijd een hond willen hebben.’